

Bình pháp tỏ tình

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Tháng năm có thể trôi đi, và chẳng bao giờ trở lại. Nhưng chắc chắn, Hoàng biết cách giữ tình yêu đẹp tháng năm của riêng mình, theo đuổi người mình thích.

Tháng năm, cứ ngỡ như ai đó đem lửa đốt cháy từng khóm mây giữa nền trời xanh, rặng rắc rải mật lên những tán bàng xanh mướt. Tháng năm, bằng lăng nở rộ ở cuối góc phố, đung đưa, óng ánh dưới những tia nắng hè, thấy lung linh sắc hoe vàng của nắng và cả màu tím tím của bằng lăng...

“Đã từ rất lâu rồi trong tôi định nghĩa ba tiếng “bạn cùng bàn”, tôi không hề trao cho ai kể từ khi có Lam Chi, mùa thu đó Lam Chi đến” “Có lẽ nào tôi vội thích Chi, và có lẽ nào Chi đưa tim tôi đi, có lẽ nào giờ tôi chẳng còn là gì trong tâm trí Chi...” Hoàng ngheu ngao hát (dù chẳng đúng nhạc lắm) lời ruột gan đến đứt cả cỗi lòng với hội mấy thằng bạn thân.

Người ta gọi là mượn chén rượu của người để dốc bầu tâm sự của mình. Chúng nó, năm cái đầu, cộng thêm Hoàng là sáu, đang họp đại hội tình yêu hai ngày một lần. Sáu cái đầu tập trung tin thần, sức lực của mười mấy năm sống trên đời để suy nghĩ giùm Hoàng cách cửa cấm, làm đổ rầm rầm mà rất âm thầm cái Lam Chi, bạn cùng bàn cho thằng bạn chí cốt. Bởi lẽ, năm nay lớp 12, cuối cấp rồi...

Số là, mùa thu năm vào lớp 10, Lam Chi từ Đà Nẵng chuyển vào. Chẳng hiểu ma xui đất khiến kiểu nào mà nó xin ngồi đúng ngay chỗ “ghế đôi” bất khả xâm phạm của thằng Hoàng. Tính thằng bé vẫn thế, nó chẳng cho ai ngồi cạnh bao giờ từ hồi lớp một cơ. Vì thế mà vừa thấy cái cặp dính tán của đứa mới vào lớp để ngay ở bàn mình, Hoàng nhảy dựng lên, hùng hồn hớn hớn chạy ngay lại, trợn mũi, bặm môi rồi tiện tay vứt luôn cặp Chi xuống đất, bắn xa đến năm mét. Chi cũng đầu vừa, xồng xộc lấy cặp lên rồi nhảy ba bước tới, bặm môi, trợn mũi, đánh cái bốp vào mặt Hoàng. Hai đứa tính đánh nhau luôn, nhưng vì nổi lúc đó, cô tới, dọa đuổi học, hai đứa mới thôi găm ghè nhau. Cô còn bảo Hoàng cho Chi ngồi cùng nữa mới ức. Thôi, vì danh dự

mười hai năm liền học sinh giỏi, Hoàng đành ngậm ngùi chấp nhận.

Thế mà ai ngờ “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, khoảng cách ban đầu giữa hai đứa là 10cm, dần dần rút lại 1cm, rồi 0,1mm trong những ngày đông. Khổ nỗi khoảng cách rút ngắn lại tỉ lệ thuận với khoảng cách một chiều giữa trái tim Hoàng với Lam Chi. Ai bảo ngồi cùng bàn làm gì, để thỉnh thoảng thấy lúc Chi ngủ, mi mắt khép lại dày và cong, đẹp thật. Thỉnh thoảng nắng vàng nhảy nhót trên tóc Chi, óng ánh từng sợi, chiếu thẳng vào tim Hoàng, làm nó đánh trật một hai nhịp. Thỉnh thoảng thấy Chi cười tí khi bẹo má thẳng bé, lại còn đỏ mồm hơi ướt hết cả tóc con trên trán khi chép bài giúp kéo Hoàng bị mệt. Đấy, tại cái Chi hết đây chứ đâu phải tại Hoàng!

Chiến dịch cửa cấm bắt đầu. Tụi choai choai vạch hẳn cả một sách lược dài loằng ngoằng bắt Hoàng học thuộc lòng, nhiều đến nỗi có thể in thành tập sách nhỏ. Tóm lược lại cũng là như này: Bước 1: Tạo quan hệ thân thiết: Nói năng từ tốn, không vũ bão như ngày xưa, cần phải giữ hình ảnh của một đứa con trai tình cảm trong mắt Chi. Giúp đỡ, lắng nghe, trao đổi, tìm hiểu, quan tâm, bảo vệ Chi. Bước 2: Thể hiện: Tìm cách lộ liễu những tài năng của mình để Chi khâm phục. Thể hiện mình là một đấng nam nhi quyết không để ai vượt mặt. Ví dụ: Trổ tài sửa xe khi xe Chi trật xích, ra dáng một chân sút giỏi trong câu lạc bộ bóng đá của trường hay...ga lăng, mời Chi đi ăn một bữa. Bước 3: Tỏ tình: Lấy hết can đảm và nói ba chữ: “Tớ thích cậu”.

Bước 1 và bước 2 có vẻ êm xuôi trót lọt. Có hề gì! Hoàng biết Chi học Văn rất cừ nhưng học Toán rất...cay cú, thế là nó giúp Chi hiểu mấy cách cộng trừ vecto khó nhằn này, phương pháp đặt ẩn trong phương trình này, hay mấy cái hệ quả vận dụng bất đẳng thức Cauchy. Biết Chi thích EXO, Hoàng mất cả ba ngày lên mạng tìm hiểu EXO là nhóm quái nào, có gì hay, hoặc thử sưu tầm mấy ảnh (mà đối với tụi con gái là rất) đáng yêu của EXO. Những lúc Chi ốm, Hoàng chạy ngay sang nhà, chườm khăn mua thuốc đầy đủ cả. Hoàng cũng thể hiện mình trước Chi hết như ngôi sao, sút 2 quả phạt đền thủng lưới đội bạn, mỉm cười trong chiến thắng cuộc thi “Nam sinh thanh lịch” nhưng cũng rất đỗi bình thường như giúp Chi dắt xe về nhà vì...xe Chi thủng lốp. Nhưng bước 3 thì...Hoàng phải cầu cứu biệt đội năm anh em siêu nhân bạn thân.

- Làm sao đây? Không lẽ tớ ngồi bên Chi, rồi xuất thần câu “Tớ thích cậu”, thế à?

- Không được, cậu sẽ mất điểm vì tội...vô duyên! – Một thằng lên tiếng.
- Thế giữa cuộc nói chuyện về EXO, tớ sẽ chen vào câu “Tớ thích cậu”?
- Không được, Chi sẽ nghĩ tình cảm của cậu đơn giản như yêu thích một nhóm nhạc, một thần tượng, chứ không phải là tình cảm nam nữ. – Quân “sến” làm bộ thận trọng.
- Thế thì làm sao?

Năm thằng lại hí hoáy tùm lại vạch định binh pháp tỏ tình mùa hạ.

Sắp đến sinh nhật Chi, Hoàng sẽ dẫn Chi đi một vòng quanh Sài Gòn, hát cho Chi nghe giai điệu “I knew I loved you” của Savage Garden, rồi nói ba chữ định mệnh, và nắm tay Chi.

Theo như kế hoạch, Hoàng chở Chi trên con xe Giant vừa mượn được, lượn hết mấy con ngõ của mùa hạ Sài Gòn. Trời mùa hạ nhiều sao thật, lấp lánh từng chấm nhỏ trên bầu trời. Ghé qua chỗ Cầu Ánh Sao, rồi chạy lên hồ Con Rùa. Nó còn chở Chi sang chỗ chỉ dành cho con nít, mà bây giờ người lớn chơi còn nhiều hơn – Công viên Thỏ Trắng. Hoàng thấy mình thật là ngu dốt khi chẳng tìm được nơi tử tế gì (để có thể coi là một buổi hẹn hò với Chi). Đến gần tối, khi cả hai đùa hết chuyện để nói rồi, hết nơi để đi, thằng bé mới lấy được can đảm để hát: “I knew I loved you before I met you I think I dreamed you into life I knew I loved you before I met you I have been waiting all my life”

Lam Chi lắng nghe, chân đánh nhịp bài hát, phải nhìn kỹ mới thấy được trong mắt Chi, ánh lên một tia cười. Nhưng giữa lúc đó, thương thay, Hoàng chưa kịp hát hết lời tỏ tình của mình, thì một thằng con trai khác tiến đến nắm tay Chi. Mà bạn trai mới có quyền lộ liễu nắm tay như thế, Hoàng nghĩ. Vô thức, Hoàng nắm lấy tay Chi, giữ lại. Nhưng, chỉ có bàn tay của Hoàng bất động giữa vô không, Chi đã bị tên bạn trai ấy kéo đi rồi. Kế hoạch đổ vỡ.

Không những thế, Hoàng còn biết một tin giật gân nữa là Chi đã có bạn trai. Nó đau đớn thông báo tin chẳng lành với bọn choai choai.

- Hoàng, mày phải nghe bọn tao nói, không được tự tử đấy! Đợi đê, bọn tao

sẽ đến an ủi mày ngay, đừng làm gì cho đến khi bọn tao đến!

- Giời, chúng mày nghĩ anh Hoàng đây có thể nghĩ đến chuyện rồ dại ấy hả? Thôi đi cưng – Hoàng nói nhưng trong lòng hết sức muốn tự tử.

Trong đêm ấy, sau khi được an ủi bởi đám bạn thân, nhưng Hoàng không sao ngủ được. Mỗi tình đơn phương ba năm cấp 3 của nó, có lẽ chỉ là đơn phương. Tự hỏi tại sao Chi không hề kể cho nó nghe chuyện Chi đã có chủ, cứ để nó vẫn vơ trong mớ tình cảm hỗn độn của mình. Phải làm sao, khi nó đã tỏ tình với Chi, mà không được đáp lại. Nếu Hoàng biết Chi đã có bạn trai, thì nó sẽ chẳng bao giờ tỏ tình với Chi. Tháng năm rồi...

Sáng đến trường, Hoàng không buồn đến sớm để mua đồ ăn sáng cho Chi như thường ngày vẫn làm. Nó đến đúng 6 giờ 44 phút và vào lớp không hỏi han Chi như mọi hôm vẫn quan tâm. Cũng chẳng chạy khắp tầng 3 để nói chuyện lúc ra chơi. Hôm nay, Hoàng chỉ gục mặt xuống bàn, thỉnh thoảng lại xoay sang bên trái, để tránh ánh mắt Chi, tránh thấy nụ cười của cô ấy. Hai đứa nó im lặng suốt buổi, mãi đến tiết cuối, Chi mới nhẹ nhàng: - Cậu làm sao thế? - ... - Hoàng này, cho tớ xin lỗi chuyện tối qua nhé! - ... - Tớ không muốn bỏ đi khi cậu đang hát vậy đâu. - Cậu hãy coi như tớ chưa hát hay tỏ tình gì cả, hãy xem như đó là một bài hát vu vơ kiểu “Một con vịt...” hay “Ba thương con...” cũng được nhé. - Vì sao? - Tớ không thể xen vào mối tình đẹp giữa cậu và chàng trai tối qua.

Trống hết tiết, Hoàng xách cặp đứng dậy, đi thẳng, không nhìn Chi lấy một lần, mặc tiếng Chi í ới sau lưng. Tháng năm sắp trôi qua rồi... Và nó sẽ không trở lại, tình yêu của Hoàng cũng không trở lại, nếu Hoàng không biết nắm giữ tình cảm đẹp để mà Hoàng dành cho Chi...

Tối, Hoàng dành thời gian bồi đắp cho tâm hồn đang thất tình nặng nề của mình. Bật bản nhạc Stronger, nhấp một chút cà phê sữa, và vào trang confession của trường. Một confession đập vào mắt Hoàng. “#2458 Gửi chàng trai tháng năm, cho phép tớ gọi cậu như vậy, vì giờ tháng năm rồi. Ngày ngốc, người tối qua cầm tay tớ, kéo đi, không phải bạn trai, mà là ông anh quý hóa của tớ. Anh kéo tớ đi, vì nhà tớ phải về quê lúc đó, bà tớ đang bệnh. Sáng nay, tớ muốn giải thích, nhưng cậu đi nhanh quá, tớ gọi mà cậu không ngoảnh đầu lại. Bởi thế, đừng suy nghĩ rằng tớ đã có bạn trai và người tối qua là bạn trai tớ. Sai rồi nhé, tớ nghĩ tớ sắp có bạn trai, và bạn trai của tớ, chính

là người hát “I knew I loved you”, cũng là người ngồi cùng bàn với tớ suốt ba năm, là cậu.”

Tháng năm có thể trôi đi, và chẳng bao giờ trở lại. Nhưng chắc chắn, Hoàng biết cách giữ tình yêu đẹp tháng năm của riêng mình, theo đuổi người mình thích. Nó và Chi sẽ học đại học ở Sài Gòn, và có lẽ những mùa hoa bằng lăng nở, lúc tháng năm đi rồi lại đến, nó và Chi sẽ nắm tay. Có lẽ đã đến lúc Hoàng gọi Chi và nói “Tớ thích cậu” như binh pháp tỏ tình đã vạch sẵn rồi.